

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 136

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 20 februarie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECRETE		
130.	— Decret pentru numirea în funcție a procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție	2
131.	— Decret pentru numirea în funcție a procurorului șef al Direcției Naționale Anticorupție	2
132.	— Decret pentru numirea în funcție a procurorului șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism	2
133.	— Decret privind conferirea Ordinului Național <i>Steaua României</i>	3
134.	— Decret privind conferirea Ordinului Național <i>Pentru Merit</i>	3
135.	— Decret privind conferirea Medaliei Aniversare <i>Centenarul Marii Uniri</i>	4
136.	— Decret privind conferirea Medaliei Comemorative <i>Centenarul Războiului pentru Întregirea Neamului</i>	4
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 508 din 24 septembrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. e) pct. (iv) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, în redactarea anterioară modificărilor aduse prin Ordonanța Guvernului nr. 20/2017 pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare și modificarea și prorogarea unor termene	5–7
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE		
	Decizia nr. 58 din 9 decembrie 2019 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	8–15

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****pentru numirea în funcție a procurorului general
al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 54 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere propunerea ministrului justiției și avizul Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamna Gabriela Scutea se numește în funcția de procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție pe o perioadă de 3 ani.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 20 februarie 2020.
Nr. 130.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****pentru numirea în funcție a procurorului șef
al Direcției Naționale Anticorupție**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 54 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere propunerea ministrului justiției și avizul Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul Crin-Nicu Bologa se numește în funcția de procuror șef al Direcției Naționale Anticorupție pe o perioadă de 3 ani.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 20 februarie 2020.
Nr. 131.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****pentru numirea în funcție a procurorului șef
al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate
Organizată și Terorism**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 54 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere propunerea ministrului justiției și avizul Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Doamna Elena-Giorgiana Hosu se numește în funcția de procuror șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism pe o perioadă de 3 ani.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 20 februarie 2020.
Nr. 132.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind conferirea Ordinului Național *Steaua României*

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (1) și alin. (2) lit. c), ale art. 6 lit. A din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, republicată, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 11/1998 pentru reinstituirea Ordinului Național *Steaua României*, cu modificările ulterioare,

în semn de înaltă apreciere pentru contribuția excepțională avută la exercitarea cu succes, de către România, a Președinției rotative a Consiliului Uniunii Europene,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Art. 1. — Se conferă Ordinul Național *Steaua României* în grad de *Mare Cruce* domnului Donald Tusk, președintele Consiliului European.

Art. 2. — Se conferă Ordinul Național *Steaua României* în grad de *Mare Ofițer* domnului Jeppe Tranholm-Mikkelsen, secretar general al Consiliului Uniunii Europene.

Art. 3. — Se conferă Ordinul Național *Steaua României* în grad de *Comandor* domnului Klaus Welle, secretar general al Parlamentului European.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

București, 20 februarie 2020.
Nr. 133.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind conferirea Ordinului Național *Pentru Merit*

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (1) și alin. (2) lit. c), ale art. 6 lit. A din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, republicată, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 104/2000 privind reinstituirea Ordinului și Medaliei Naționale *Pentru Merit*, aprobată prin Legea nr. 542/2001, cu modificările ulterioare,

în semn de înaltă apreciere pentru contribuția importantă avută la exercitarea cu succes, de către România, a Președinției rotative a Consiliului Uniunii Europene,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Art. 1. — Se conferă Ordinul Național *Pentru Merit* în grad de *Comandor*:

— domnului Jean-Pierre (Jim) Cloos, director general adjunct al Secretariatului General al Consiliului Uniunii Europene;

— doamnei Christine Roger, director general pentru Justiție și Afaceri Interne, Secretariatul General al Consiliului Uniunii Europene;

— domnului Piotr Serafin, director de cabinet al Președintelui Consiliului European.

Art. 2. — Se conferă Ordinul Național *Pentru Merit* în grad de *Cavaler*:

— doamnei Oana Duțescu, consilier Antici, Secretariatul General al Consiliului Uniunii Europene;

— doamnei Katrin Eitel, consilier Mertens, Secretariatul General al Consiliului Uniunii Europene.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

București, 20 februarie 2020.
Nr. 134.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind conferirea Medaliei Aniversare Centenarul Marii Uniri**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 1 alin. (1) lit. b) și alin. (3) din Legea nr. 91/2018 privind Centenarul Războiului pentru Întregirea Neamului și Centenarul Marii Uniri, în semn de apreciere pentru efortul depus în vederea păstrării identității naționale și a răspândirii valorilor culturale românești, pentru dăruirea cu care s-au implicat în organizarea de evenimente dedicate Centenarului Marii Uniri,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se conferă Medalia Aniversară *Centenarul Marii Uniri*:
 — domnului André Chassaigne, deputat, președintele Grupului de prietenie România-Franța din Adunarea Națională a Franței;
 — doamnei Ana-Maria Gîrleanu-Guichard, profesor universitar, director al Departamentului de studii românești la Universitatea din Strasbourg;
 — domnului Jean-Nöel Grandhomme, profesor de istorie contemporană, Universitatea Lorraine din Nancy;
 — doamnei Catherine Vieu-Charier, viceprimarul Parisului pentru memorie și combatanți;
 — doamnei Ariadna Ioana Glavce de Fay, arhitect.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

În temeiul art. 100 alin. (2) din
 Constituția României, republicată,
 contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

București, 20 februarie 2020.
 Nr. 135.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind conferirea Medaliei Comemorative Centenarul Războiului pentru Întregirea Neamului**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 1 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Legea nr. 91/2018 privind Centenarul Războiului pentru Întregirea Neamului și Centenarul Marii Uniri, în semn de apreciere pentru efortul depus în vederea păstrării identității naționale și a răspândirii valorilor culturale românești, pentru dăruirea cu care s-au implicat în organizarea de evenimente dedicate Centenarului Războiului pentru Întregirea Neamului,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se conferă Medalia Comemorativă *Centenarul Războiului pentru Întregirea Neamului*:
 — domnului general de brigadă Alexandre d'Andoque de Sériège, directorul Muzeului Armatei din Paris;
 — domnului locotenent-colonel Christophe Bertrand, conservator la Departamentul contemporan, Muzeul Armatei din Paris, curator al expoziției „La Est, Războiul fără sfârșit, 1918—1923”;
 — domnului general de brigadă Dominique Cambournac, delegat general pentru patrimoniu, Forțele Terestre Franceze;

— doamnei Geneviève Darrieussecq, secretarul de stat pe lângă ministrul armatelor, responsabilă de problemele foștilor combatanți, veterani, comemorări;
 — domnului Jean-Paul Diringier, primarul localității Soultzmatt;
 — domnului François Lagrange, șeful secției de cercetare istorică și activitate pedagogică la Muzeul Armatei din Paris, curator al expoziției „La Est, Războiul fără sfârșit, 1918—1923”;
 — domnului general de brigadă Marc Ollier, guvernator militar al Strasbourgului;
 — domnului Joseph Zimet, consilier al Președintelui Franței pentru presă și comunicare.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

În temeiul art. 100 alin. (2) din
 Constituția României, republicată,
 contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

București, 20 februarie 2020.
 Nr. 136.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 508

din 24 septembrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. e) pct. (iv) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, în redactarea anterioară modificărilor aduse prin Ordonanța Guvernului nr. 20/2017 pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare și modificarea și prorogarea unor termene

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. e) pct. (iv) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Denimpex — S.R.L. din Târgoviște în Dosarul nr. 7.550/315/2016 al Judecătoriei Târgoviște și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 506 D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că Agenția Națională de Administrare Fiscală a depus la dosar concluzii scrise, prin care solicită respingerea excepției.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, arătând că stabilirea unui quantum fix al amenzii contravenționale derivă din aprecierea legiuitorului asupra pericolului social abstract al faptei contravenționale, fiind atributul suveran al acestuia. Arată că asupra textului de lege criticat Curtea s-a mai pronunțat, respingând excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 31 ianuarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 7.550/315/2016, **Judecătoria Târgoviște a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (1) lit. e) pct. (iv) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale.** Excepția a fost ridicată de Societatea Denimpex — S.R.L. din Târgoviște într-o cauză având ca obiect

plângerea împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției prevăzute de art. 10 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 și sancționate potrivit textului de lege criticat.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul arată, în esență, că textul de lege criticat reglementează cu privire la o sumă fixă a amenzii, ceea ce aduce atingere art. 1 alin. (5) din Constituție, potrivit căruia respectarea legilor este obligatorie. În acest sens face referire la prevederile art. 3 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 potrivit căruia în cazul sancțiunii cu amendă se vor stabili limita minimă și limita maximă a acesteia sau, după caz, cote procentuale din anumite valori, precum și la ale art. 21 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, conform cărora sancțiunea se aplică în limitele prevăzute de actul normativ și trebuie să fie proporțională cu gradul de pericol social al faptei săvârșite, ținându-se seama de împrejurările în care a fost săvârșită fapta, de modul și de mijloacele de săvârșire a acesteia, de scopul urmărit, de urmarea produsă, precum și de circumstanțele personale ale contravenientului și de celelalte date înscrise în procesul-verbal.

7. Autorul arată că, potrivit principiului constituțional al legalității, nu poate fi reglementată o sancțiune de asemenea manieră încât să lipsească instanța de judecată de posibilitatea individualizării acesteia în funcție de circumstanțele săvârșirii contravenției.

8. Autorul mai apreciază că în condițiile în care prin textul de lege criticat se stabilește un quantum fix al amenzii și în lipsa reglementării unor mecanisme de individualizare a sancțiunii în cauza concretă, instanța de judecată este lipsită de posibilitatea efectuării unui control judiciar efectiv, ceea ce aduce atingere accesului liber la justiție și, în special, dreptului la un proces echitabil. Se invocă în acest sens Hotărârea din 4 iunie 2004, pronunțată în Cauza *Silvester's Horeca Service împotriva Belgiei*.

9. Autorul consideră că sistemul pedepselor penale și al sancțiunilor contravenționale stabilit prin lege trebuie să fie de natură a permite instanțelor judecătorești individualizarea pedepselor și a sancțiunilor, deoarece numai astfel acestea pot exercita un control deplină jurisdicție. De asemenea, trebuie respectat principiul proporționalității între interesele și drepturile individuale, pe de-o parte, și cele ale societății, pe de altă parte. Or, în cazul textului supus controlului, lipsa mecanismului prin care ar putea fi posibilă realizarea individualizării judiciare a sancțiunii contravenționale denaturează caracterul efectiv, proporțional și disuasiv al acesteia și nu permite instanțelor de judecată să exercite un control judiciar efectiv, ceea ce duce la încălcarea drepturilor justițiabililor de acces la justiție.

10. **Judecătoria Târgoviște** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, făcând referire la considerentele de principiu ale deciziilor Curții Constituționale pronunțate în materie și arătând că stabilirea unei contravenții și sancționarea acesteia cu amendă în cuantum fix, în situația existenței unei sume nejustificate care se situează între limitele prevăzute de textul de lege criticat, reprezintă opțiunea legitimă a legiuitorului care dă expresie preocupării statului pentru a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

12. **Guvernul** apreciază că stabilirea unui cuantum fix al amenzi în această situație derivă din aprecierea legiuitorului asupra pericolului social abstract al faptei contravenționale sancționate. Se redau conținutul art. 3 alin. (1) și al art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, precum și un fragment din doctrină în care s-a reținut că, în practica judiciară, sintagma „hotărâște asupra sancțiunii” nu se poate referi la alegerea între categoriile de sancțiuni aplicabile în general (amendă sau avertisment), ci la tot ceea ce presupune legalitatea sancțiunii aplicate, inclusiv cuantumul acesteia, care trebuie corelat cu gradul de pericol social al faptei.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, concluziile scrise depuse, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă art. 11 alin. (1) lit. e) pct. (iv) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 21 ianuarie 2005, în redactarea anterioară modificărilor aduse prin Ordonanța Guvernului nr. 20/2017 pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare și modificarea și prorogarea unor termene, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 705 din 31 august 2017, care are următorul conținut: „(1) *Contravențiile prevăzute la art. 10 se sancționează cu amendă aplicată operatorilor economici, după cum urmează: [...] e) cele prevăzute la art. 10 lit. c) și d): [...] (iv) cu amendă în cuantum de 17.500 lei, în situația în care suma nejustificată rezultată din săvârșirea contravenției este cuprinsă între 300 lei și 1.000 lei inclusiv, dar mai mare de 3% din valoarea totală a bunurilor livrate sau a serviciilor prestate, înregistrată de aparatul de marcat electronic fiscal și/sau în registrul special la data și ora efectuării controlului ori la sfârșitul zilei, dacă fapta a fost săvârșită anterior datei controlului*”.

16. **În opinia autorului excepției de neconstituționalitate**, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) sub aspectul respectării principiului legalității, ale art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, ale art. 21 — *Accesul liber la justiție* și ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*. Sunt încălcate, de asemenea, și dispozițiile art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, în motivarea acesteia, autorul se raportează la art. 3 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, potrivit căruia „*în cazul sancțiunii cu amendă se vor stabili limita minimă și maximă a acesteia sau, după caz, cote procentuale din anumite valori*”, precum și la art. 21 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, conform căruia sancțiunea se aplică în limitele prevăzute de actul normativ și trebuie să fie proporțională cu gradul de pericol social al faptei săvârșite, ținându-se seama de împrejurările în care a fost săvârșită fapta, de modul și de mijloacele de săvârșire a acesteia, de scopul urmărit, de urmarea produsă, precum și de circumstanțele personale ale contravenientului și de celelalte date înscrise în procesul-verbal. În urma acestei raportări, autorul concluzionează că textul de lege criticat prin care se stabilește o amendă într-un cuantum fix pentru anumite fapte contravenționale aduce atingere art. 1 alin. (5) din Constituție sub aspectul încălcării principiului legalității.

18. Referitor la această susținere, Curtea reține că, în jurisprudența sa, a statuat că legiuitorul originar sau delegat este liber să deroge de la normele generale cuprinse în Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, prin „legi speciale”, cum este, spre exemplu, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, care a fost aprobată de către Parlament prin Legea nr. 64/2002 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 97 din 4 februarie 2002 (a se vedea în acest sens Decizia nr. 491 din 17 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.015 din 29 noiembrie 2018, paragraful 16). Prin urmare, Curtea constată că nu se poate reține încălcarea principiului legalității în situația în care o prevedere dintr-un act normativ ce reglementează un domeniu specific derogă de la normele generale în materie.

19. Totodată, Curtea a reținut că stabilirea unei contravenții și sancționarea acesteia cu amendă reprezintă o opțiune legitimă a legiuitorului, care dă expresie preocupării statului pentru a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție (a se vedea în acest sens Decizia nr. 43 din 24 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 141 din 2 martie 2012).

20. În ceea ce privește marja de apreciere a statului asupra reglementării sancțiunii amenzi, Curtea a reținut că amenzile intră sub incidența celui de-al doilea alineat al articolului 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care permite statelor contractante să adopte legile pe care le consideră necesare pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a „amenzilor”. În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că atât amenda, cât și sumele confiscate se subsumează noțiunii de „amenzi” [a se vedea în acest sens Decizia de inadmisibilitate din 19 noiembrie 2013,

pronunțată în Cauza *Electrosan — S.R.L. împotriva României* (Cererea nr. 31.931/07), paragraful 16]. Autoritățile naționale sunt cele care decid, în primul rând, ce fel de „amendă” trebuie aplicată, deciziile luate în acest domeniu implicând o apreciere a problemelor politice, economice și sociale, apreciere pe care Convenția o lasă în competența statelor membre, acestea având la dispoziție o largă marjă de apreciere [a se vedea Decizia de inadmisibilitate din 21 martie 2006, pronunțată în Cauza *Valico — S.R.L. împotriva Italiei* (Cererea nr. 70.074/01), Decizia de inadmisibilitate din 19 noiembrie 2013, pronunțată în Cauza *Electrosan — S.R.L. împotriva României* (Cererea nr. 31.931/07), paragraful 17, și Hotărârea din 18 iunie 2013, pronunțată în Cauza *S.C. Complex Herta Import Export — S.R.L. Lipova împotriva României*, paragraful 32] (a se vedea Decizia nr. 537 din 13 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 977 din 8 decembrie 2017, paragraful 16).

21. Referitor la Hotărârea din 4 iunie 2004, pronunțată în Cauza *Silvester's Horeca Service împotriva Belgiei*, invocată de autor, Curtea constată că în conținutul acesteia Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut încălcarea art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece o decizie a unei autorități administrative prin care reclamantul a fost obligat la plata unei amenzi nu a putut fi supusă unui control deplină jurisdicție, în dreptul intern al Belgiei instanțele putând să examineze doar existența contravenției și legalitatea amenzii aplicate, fără a putea controla însă oportunitatea aplicării amenzii ori cuantumul amenzii (a se vedea în acest sens paragraful 28 al Hotărârii din 4 iunie 2004, pronunțată în Cauza *Silvester's Horeca Service împotriva Belgiei*).

22. Curtea observă, referitor la aceste aspecte, că în dreptul intern contravenția este definită ca fiind o faptă săvârșită cu vinovăție, prin Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, iar în jurisprudența Curții Constituționale s-a reținut că instanța

judecătorească are obligația ca, administrând întregul material probatoriu, să constate în ce măsură fapta contravenientului este sau nu săvârșită cu vinovăție și să anuleze procesul-verbal, dacă fapta nu este săvârșită cu vinovăție (a se vedea în acest sens Decizia nr. 828 din 11 octombrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 828 din 10 decembrie 2012, și Decizia nr. 36 din 31 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 8 iunie 2017, paragraful 25).

23. În acest context, Curtea reține că în situația reglementării cuantumului fix al amenzii contravenționale, legiferat astfel în considerarea pericolului social al faptei, instanța are posibilitatea anulării procesului-verbal atunci când, din ansamblul probelor, rezultă lipsa vinovăției contravenientului. Controlul instanței nu este limitat astfel doar la verificarea motivelor de legalitate ale procesului-verbal.

24. În plus, Curtea constată că autorul excepției face referire la o hotărâre a Curții Europene a Drepturilor Omului în care s-a constatat că instanța judecătorească nu dispunea de control deplină jurisdicție, în vreme ce în prezenta cauză el contestă faptul că legiuitorul nu a reglementat limite minime și maxime pentru amenzi, astfel încât ele să fie proporționale cu gradul de pericol social al faptei săvârșite.

25. Prin urmare, Curtea reține că stabilirea unei amenzi fixe în cuantum ridicat pentru anumite fapte apreciate de legiuitor ca având un grad de pericol social ridicat ține de opțiunea legiuitorului de a stabili un cuantum fix ori variabil al amenzii, între o limită minimă și o limită maximă, fără a aduce atingere prevederilor art. 21 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale din perspectiva posibilității instanței judecătorești de a efectua un control judiciar efectiv.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Denimpex — S.R.L. din Târgoviște în Dosarul nr. 7.550/315/2016 al Judecătoriei Târgoviște și constată că dispozițiile art. 11 alin. (1) lit. e) pct. (iv) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, în redactarea anterioară modificărilor aduse prin Ordonanța Guvernului nr. 20/2017 pentru reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare și modificarea și prorogarea unor termene, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Târgoviște și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 septembrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 58

din 9 decembrie 2019

Dosar nr. 1.885/1/2019

Gabriela Elena Bogasiu — vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului

Laura-Mihaela Ivanovici — președintele Secției I civile

Eugenia Voicheci — președintele Secției a II-a civile

Denisa Angelica Stănișor — președintele Secției de contencios administrativ și fiscal

Mioara Iolanda Grecu — judecător la Secția I civilă

Mari Ilie — judecător la Secția I civilă

Mihaela Paraschiv — judecător la Secția I civilă

Simona Lala Cristescu — judecător la Secția I civilă

Adina Georgeta Nicolae — judecător la Secția I civilă

Petronela Iulia Nițu — judecător la Secția a II-a civilă

Iulia Manuela Cîrnu — judecător la Secția a II-a civilă

George Bogdan Florescu — judecător la Secția a II-a civilă

Veronica Magdalena Dănilă — judecător la Secția a II-a civilă

Elisabeta Roșu — judecător la Secția a II-a civilă

Horațiu Pătrașcu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Gheza Attila Farmathy — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Rodica Florica Voicu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Iuliana Măiereanu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Emilia Claudia Vișoiu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, învestit cu soluționarea Dosarului nr. 1.885/1/2019, a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Elena Adriana Stamatescu, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulament.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța — Secția I civilă în Dosarul nr. 48.063/3/2017, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; părțile nu au depus puncte de vedere asupra chestiunii de drept. De asemenea referă asupra

faptului că au fost transmise de către instanțele naționale hotărârile judecătorești relevante ce au fost identificate, precum și opiniile teoretice exprimate de judecători, iar Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Curtea de Apel Constanța — Secția I civilă a dispus, prin încheierea din 8 mai 2019, în Dosarul nr. 48.063/3/2017, aflat pe rolul acestei instanțe, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: *dacă în aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, cu modificările și completările ulterioare, pentru stabilirea nivelului maxim al salariului de bază convenit personalului încadrat într-o agenție națională aflată în subordinea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, respectiv a Secretariatului General al Guvernului, trebuie avut în vedere nivelul maxim al salariilor aflate în plată la nivelul acestor ordonatori principali de credite, față de Decizia nr. 13 din 13 iunie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 763 din 29 septembrie 2016, și Decizia nr. 49 din 18 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 838 din 2 octombrie 2018.*

2. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 10 iulie 2019, cu nr. 1.885/1/2019, termenul de judecată fiind stabilit la 9 decembrie 2019.

II. Norma de drept intern ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

3. *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, cu modificările și completările ulterioare* (în forma anterioară intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice), denumită, în continuare, *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015.*

Art. 3¹. — „(1) Prin excepție de la prevederile art. 1 alin. (1), începând cu luna august 2016, personalul plătit din fonduri publice care beneficiază de un quantum al salariilor de bază/indemnizațiilor de încadrare, aferent unui program normal al timpului de muncă, mai mic decât cel stabilit în plată la nivel

maxim pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, după caz, va fi salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice respective, dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

(11) Sintagma «fiecăre funcție» prevăzută la alin. (1) reprezintă funcțiile prevăzute în aceeași anexă, capitol, literă, număr și număr curent în Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.

(12) În aplicarea prevederilor alin. (1), pentru stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice respective, se iau în considerare numai drepturile salariale prevăzute în actele normative privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și nu se includ drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești.

(13) În aplicarea prevederilor alin. (1), prin *instituție* sau *autoritate publică* se înțelege acea instituție sau autoritate publică cu personalitate juridică care are patrimoniu propriu, buget propriu de venituri și cheltuieli, conduce contabilitate proprie, iar conducătorul acesteia are calitatea de ordonator de credite. În cazul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare se va stabili la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice subordonate. (...)

III. Expunerea succintă a procesului

4. Prin cererea de chemare în judecată, înregistrată la data de 29 iunie 2017 pe rolul Tribunalului București — Secția a VIII-a civilă, conflicte de muncă și asigurări sociale, reclamanții A și B au solicitat, în contradictoriu cu părâții Secretariatul General al Guvernului și Agenția Domeniilor Statului: achitarea drepturilor salariale începând cu data de 28 aprilie 2014 conform grilei de salarizare aplicabile personalului încadrat pe funcții similare la Secretariatul General al Guvernului și obligarea părâților la achitarea diferențelor dintre salariile încasate efectiv și cele datorate, actualizate cu dobânda legală și indicele de inflație, începând cu 28 aprilie 2014, data preluării de către Secretariatul General al Guvernului a celor 238 de posturi ale Agenției Domeniilor Statului, prin protocolul de predare-preluare din 28 aprilie 2014, și până la data de 10 aprilie 2017.

5. În motivarea acțiunii, reclamanții au arătat că sunt angajați ai Agenției Domeniilor Statului, instituție care, potrivit art. 23 și 24 din Legea nr. 17/2014 privind unele măsuri de reglementare a vânzării-cumpărării terenurilor agricole situate în extravilan și de modificare a Legii nr. 268/2001 privind privatizarea societăților comerciale ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului, cu modificările și completările ulterioare (forma inițială a actului normativ, în vigoare în perioada de referință în cauză — în continuare, *Legea nr. 17/2014*), a ieșit din subordinea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale și a trecut în subordinea Guvernului, fiind finanțată prin bugetul Secretariatului General al Guvernului.

6. Conform art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2009 privind stabilirea unor competențe pentru ordonatorul principal de credite al aparatului de lucru al Guvernului, aprobată prin Legea nr. 297/2009 (în continuare, *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2009*), părâțul Secretariatul General al Guvernului era obligat să procedeze la aprobarea statului de funcții și a celui de personal, pentru alinierea salariilor reclamanților la cele aflate în plată la nivelul acestui părât, în acord cu principiile enunțate de art. 3 lit. b) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea personalului plătit

din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (în continuare, *Legea-cadru nr. 284/2010*), de la momentul preluării, în baza art. 25 alin. (2) din Legea nr. 17/2014.

7. Prin urmare, începând cu momentul semnării protocolului de predare-preluare din 28 aprilie 2014, cuantumului salariilor nete ale personalului Agenției Domeniilor Statului trebuia recunoscut, modificat și achitat de cele două părâte, conform grilei de salarizare aplicabile personalului încadrat pe funcții similare la Secretariatul General al Guvernului.

8. Ulterior, reclamanții au formulat o cerere modificatoare, prin care au lărgit cadrul procesual și obiectul acțiunii, în sensul că au chemat în judecată și pe părâțul Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, solicitând:

— obligarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale și a Agenției Domeniilor Statului la reîncadrarea reclamanților (angajați cu contract individual de muncă), prin stabilirea drepturilor salariale conform salariului de încadrare aplicabil angajaților ce funcționează în structura Secretariatului General al Guvernului, corespunzător funcțiilor, gradelor/treptelor profesionale și vechimii;

— obligarea părâților Secretariatul General al Guvernului și Agenția Domeniilor Statului la achitarea diferențelor salariale dintre cele încasate efectiv și cele datorate, actualizate cu dobânda legală și indicele de inflație, începând cu 28 aprilie 2014, dată la care Agenția Domeniilor Statului a revenit în subordonarea Secretariatului General al Guvernului, prin efectul Legii nr. 17/2014, până la 31 decembrie 2016, dată la care Secretariatul General al Guvernului și-a pierdut calitatea de angajator, prin apariția Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2017 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 129/2017, cu modificările și completările ulterioare (în continuare, *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2017*), în funcție de perioada efectivă în care reclamanții au fost fie angajați, fie detașați și au beneficiat de drepturile salariale acordate de Agenția Domeniilor Statului, respectiv Secretariatul General al Guvernului și de funcția ocupată, treapta profesională, grad și vechime;

— obligarea părâților Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale și Agenția Domeniilor Statului la achitarea diferențelor salariale dintre cele încasate efectiv și cele datorate, actualizate cu dobânda legală și indicele de inflație, începând cu 4 ianuarie 2017, dată de la care Agenția Domeniilor Statului a revenit în subordinea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, prin apariția Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2017 (art. 18), până la data reîncadrării efective, în funcție de perioada efectivă în care au fost fie angajați, fie detașați și au beneficiat de drepturile salariale acordate de Agenția Domeniilor Statului, respectiv Secretariatul General al Guvernului și de funcția ocupată, treapta profesională, grad și vechime.

9. Prin Sentința civilă nr. 700 din 29 ianuarie 2018, Tribunalul București — Secția a VIII-a civilă, conflicte de muncă și asigurări sociale a admis excepția necompetenței sale teritoriale, invocată din oficiu, și a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului Tulcea, instanță pe rolul căreia dosarul a fost înregistrat cu nr. 48.063/3/2017.

10. Prin Sentința civilă nr. 1.311 din 28 septembrie 2018, Tribunalul Tulcea — Secția civilă de contencios administrativ și fiscal a dispus următoarele:

„Respinge excepțiile lipsei calității procesuale pasive a părâților Secretariatul General al Guvernului București și Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale București, ca nefondate.

Respinge excepția inadmisibilității acțiunii, ca nefondată.

Admite excepția prescripției dreptului la acțiune pentru perioada 28.04.2014—28.06.2014.

Respinge pretențiile reclamanților referitoare la perioada 28.04.2014—28.06.2014, pentru intervenția prescripției dreptului la acțiune.

Admite în parte acțiunea formulată de reclamanții A și B în contradictoriu cu pârâții Secretariatul General al Guvernului, (...) Agenția Domeniilor Statului, (...) și Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, (...), având ca obiect drepturi bănești.

Obligă pârâții Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale București și Agenția Domeniilor Statului București să îi reîncadreze pe reclamanții A și B prin stabilirea drepturilor salariale conform salariului de încadrare aplicabil angajaților ce funcționează în structura Secretariatului General al Guvernului București corespunzător funcțiilor, gradelor/treptelor profesionale și vechimii deținute de fiecare reclamant.

Obligă pârâții Secretariatul General al Guvernului București și Agenția Domeniilor Statului București să plătească în favoarea reclamanților diferențele salariale dintre drepturile salariale stabilite conform prezentei hotărâri și drepturile salariale încasate efectiv, aferente perioadei 29 iunie 2014—31 decembrie 2016, drepturi ce se vor actualiza cu indicele de inflație la data plății efective, precum și cu dobânda legală începând cu data de 29 iunie 2014 și până la data plății efective. Obligă pârâții Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale București și Agenția Domeniilor Statului București să plătească în favoarea reclamanților diferențele salariale dintre drepturile salariale stabilite conform prezentei hotărâri și drepturile salariale încasate efectiv, începând cu data de 7 ianuarie 2017 și până la data reîncadrării efective, drepturi ce se vor actualiza cu indicele de inflație la data plății efective, precum și cu dobânda legală începând cu data de 7 ianuarie 2017 și până la data reîncadrării efective.

Obligă pârâții Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale București, Agenția Domeniilor Statului București și Secretariatul General al Guvernului București să plătească în favoarea reclamantului suma de 2.000 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Respinge restul pretențiilor reclamanților, ca nefondate.

11. Pentru a hotărî astfel, tribunalul a reținut, în ceea ce privește excepția lipsei calității procesuale pasive invocate de pârâții Secretariatul General al Guvernului și Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, că începând cu data de 14 martie 2014, a intervenit o schimbare a subordonării Agenției Domeniilor Statului, care a trecut din subordinea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale în subordinea Guvernului, rămânând doar în „coordonarea tehnică a M.A.D.R.”. S-a apreciat că, în realitate, prin acest transfer de autoritate nu s-a realizat o simplă modificare a ordonatorului principal de credite care a devenit și Secretariatul General al Guvernului, alături de Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, ci s-a realizat o preluare efectivă a patrimoniului și a personalului existent în evidența Agenției Domeniilor Statului, ceea ce înseamnă că voința legiuitorului a fost aceea de preluare a acesteia în subordinea directă a Guvernului, prin Secretariatul său General.

12. În consecință, reținând calitatea de angajator a Secretariatului General al Guvernului ca derivând din lege, precum și faptul că începând cu data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2017 (7 ianuarie 2017), Agenția Domeniilor Statului a revenit în subordonarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, prima instanță a respins, ca nefondate, excepțiile lipsei calității procesuale pasive a pârâților Secretariatul General al Guvernului București și Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale București.

13. Pe fondul cauzei, instanța a constatat că salarizarea personalului din cadrul Agenției Domeniilor Statului a fost reglementată de Legea-cadru nr. 284/2010 — anexa nr. I (familia ocupatională de funcții bugetare „administrație”), cap. II lit. A (salarizarea personalului contractual din administrația publică centrală de specialitate, servicii deconcentrate ale

ministerelor și ale altor organe centrale de specialitate, prefecturi, consilii județene, municipii, administrația publică locală — consilii, primării și servicii publice din subordinea acestora), sistemul de salarizare reglementat de această lege având la bază și principiile echității și coerenței a căror respectare se impune „prin crearea de oportunități egale și remunerație egală pentru muncă de valoare egală, pe baza principiilor și normelor unitare privind stabilirea și acordarea salariului și a celorlalte drepturi de natură salarială ale personalului din sectorul bugetar”.

14. Prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 250/2016, cu modificările ulterioare (în continuare, *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016*), legiuitorul a reglementat înlăturarea situațiilor discriminatorii din sistemul de salarizare a personalului bugetar, stabilind prin art. 31 alin. (1) că „începând cu luna august 2016, personalul plătit din fonduri publice care beneficiază de un quantum al salariilor de bază/indemnizațiilor de încadrare mai mic decât cel stabilit în plată la nivel maxim pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, după caz, va fi salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice respective, dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții”.

15. Față de faptul că Secretariatul General al Guvernului a avut calitatea de angajator al reclamanților până la data de 31 decembrie 2016, cu începere din momentul intrării în vigoare a Legii nr. 17/2014, instanța de fond a concluzionat că trebuia ca, ulterior intrării în vigoare a legii și preluării personalului, să se procedeze la semnarea unor noi contracte individuale de muncă (sau acte adiționale la acestea), cu noile încadrări salariale corespunzătoare gradelor/treptelor profesionale și vechimii fiecărui reclamant raportate la consilierii juridici și experții ce exercitau o funcție similară cu a lor și care funcționau deja în structura Secretariatului General al Guvernului.

16. Ulterior intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2017 (7 ianuarie 2017), când angajatorul reclamanților a redevenit Agenția Domeniilor Statului, aflată în subordinea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, aceasta este entitatea care trebuie să facă aplicarea dispozițiilor art. 20 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2017, în sensul reîncadrării reclamanților, însă această reîncadrare trebuie să se realizeze la nivelul salariului de încadrare aplicabil angajaților ce funcționează în cadrul Secretariatului General al Guvernului, corespunzător funcțiilor, gradelor/treptelor profesionale și vechimii deținute de fiecare reclamant în parte.

17. Împotriva acestei soluții au formulat apel Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, Secretariatul General al Guvernului și Agenția Domeniilor Statului.

18. În esență, în motivarea apelurilor, pârâții au reiterat lipsa calității procesuale pasive, precum și aspecte de fond, printre care și cel referitor la faptul că nu sunt îndeplinite cerințele prevăzute de art. 31 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2017, întrucât statutul angajatorului Agenția Domeniilor Statului era acela de autoritate publică subordonată Secretariatului General al Guvernului, iar textul legal prevede raportarea salariilor în cadrul autorității publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite la nivelul maxim al salariului de bază aflat în plată în cadrul instituțiilor sau autorităților publice cărora le sunt subordonate, cu condiția ca acestea să aibă același scop, să îndeplinească aceleași funcții

și atribuții, să se afle la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar.

19. Prin încheierea din 10 aprilie 2019 instanța, din oficiu, a repus cauza pe rol pentru lămurirea unor probleme de drept și a dispus citarea părților în vederea discutării necesității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în procedura reglementată de art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să se stabilească dacă, în aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015, pentru stabilirea nivelului maxim al salariului de bază convenit personalului încadrat într-o agenție națională aflată în subordinea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, respectiv a Secretariatului General al Guvernului, trebuie avut în vedere nivelul maxim al salariilor aflate în plată la nivelul acestor ordonatori principali de credite, față de Decizia nr. 13 din 13 iunie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 763 din 29 septembrie 2016 (în continuare, *Decizia nr. 13/2016*), și Decizia nr. 49 din 18 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 838 din 2 octombrie 2018 (în continuare, *Decizia nr. 49/2018*).

20. Prin încheierea din 8 mai 2019 s-a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție și, în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă, suspendarea judecării.

IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

21. Instanța de trimitere nu a argumentat îndeplinirea condițiilor de admisibilitate pentru declanșarea mecanismului hotărârii prealabile.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

22. Pârâtul Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale a depus un punct de vedere asupra problemei de drept, prin care a apreciat că nu se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în procedura prevăzută de art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă, față de Decizia nr. 49/2018 și Decizia nr. 13/2016.

23. Pe fondul chestiunii de drept, a arătat că nu există identitate de atribuții între angajații Agenției Domeniilor Statului și angajații ministerului, că primii fac parte din personalul contractual angajat în baza Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în timp ce angajații ministerului sunt funcționari publici, astfel că aceste categorii de angajați au statut diferit și grile salariale specifice.

24. După comunicarea raportului, părțile nu au depus puncte de vedere asupra chestiunii de drept.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

25. În opinia instanței de sesizare, în cauză se pune problema concilierii a două decizii cu caracter obligatoriu pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în cadrul mecanismelor de unificare a practicii judiciare, în raport cu situația particulară a angajatorului reclamantilor, care are calitatea de agenție, cu un statut particular.

26. Asupra acestui aspect s-a constatat că, potrivit dispozițiilor Legii nr. 268/2001, în forma în vigoare la 28 iunie 2014, Agenția Domeniilor Statului este „instituție publică cu personalitate juridică, finanțată integral de la bugetul de stat, în subordinea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale” [art. 4 alin. (1)], iar directorul general al acesteia are calitatea de ordonator terțiar de credite [art. 5 alin. (6)].

27. În conformitate cu dispozițiile art. 10 alin. (10) din Hotărârea Guvernului nr. 1.185/2014 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, cu

modificările și completările ulterioare (în continuare, *Hotărârea Guvernului nr. 1.185/2014*), „*ministrul agriculturii și dezvoltării rurale (...) asigură îndeplinirea politicii agricole a Guvernului prin coordonarea tehnică a Agenției Domeniilor Statului cu privire la îndeplinirea de către această instituție a atribuțiilor prevăzute la art. 4 din Legea nr. 268/2001 (...)*”. Din organigrama Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale anexă la acest act normativ nu rezultă că Agenția Domeniilor Statului figurează între structurile care compun acest minister.

28. Ulterior, prin Hotărârea Guvernului nr. 155/2016 privind aprobarea structurii organizatorice și a regulamentului de organizare și funcționare ale Agenției Domeniilor Statului (în continuare, *Hotărârea Guvernului nr. 155/2016*) s-au aprobat structura organizatorică și Regulamentul de organizare și funcționare ale Agenției Domeniilor Statului. În cuprinsul acestui regulament, la art. 1 alin. (1) se prevede că „*Agenția Domeniilor Statului, denumită în continuare ADS, este instituție publică cu personalitate juridică, finanțată integral de la bugetul de stat, prin bugetul Secretariatului General al Guvernului, în subordinea Guvernului și în coordonarea tehnică a ministrului agriculturii și dezvoltării rurale.*” Totodată, în art. 3 alin. (3) se prevede că „*președintele ADS are calitatea de ordonator terțiar de credite*”.

29. În Hotărârea Guvernului nr. 30/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și pentru modificarea art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.186/2014 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Administrarea Sistemului Național Antigridină și de Creștere a Precipitațiilor, cu modificările și completările ulterioare, la anexa nr. 2 — Structuri care funcționează în subordinea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale și societăți la care Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale exercită calitatea de reprezentant al statului ca acționar, este indicată la pct. 6 și Agenția Domeniilor Statului, nefiind cuprinsă în organigrama expusă în anexa nr. 1.

30. În temeiul acestor dispoziții legale, instanța de trimitere a reținut că Agenția Domeniilor Statului este o instituție cu personalitate juridică care nu a fost, în perioada relevantă, parte din structura Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale sau a Secretariatului General al Guvernului. Totodată, conducătorul acestei instituții nu a avut calitatea de ordonator principal de credite, ci doar de ordonator terțiar, calitatea de ordonator principal aparținând ministrului agriculturii și dezvoltării rurale sau secretarului general al Guvernului, după caz.

31. În plus, Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale și, în special, Secretariatul General al Guvernului nu au avut doar un rol de coordonare tehnică și metodologică, ci un rol esențial în chiar finanțarea Agenției Domeniilor Statului.

32. În aceste condiții, s-a pus problema dacă, pentru a stabili salariul maxim în plată pentru o anumită funcție, în aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015, ar trebui să se verifice nivelul salariilor numai din cadrul Agenției Domeniilor Statului sau ar trebui verificat la nivelul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, respectiv al Secretariatului General al Guvernului.

33. Cu privire la această chestiune, instanța de trimitere a apreciat că trebuie avută în vedere, pe de o parte, Decizia nr. 49/2018, prin care s-a stabilit că „*în interpretarea dispozițiilor art. 31 alin. (1), raportat la art. 31 alin. (13) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, în forma modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/îndemnizației de încadrare pentru personalul încadrat în direcțiile generale de asistență socială și protecția copilului se raportează la nivelul aceluiași ordonator de credite căruia îi sunt subordonate financiar, și nu la nivel național*”.

34. Chiar dacă se referă la o anumită categorie de instituții, Înalta Curte de Casație și Justiție a expus în considerentele

deciziei și o serie de principii (paragrafele 123, 125, 126), astfel că, din perspectiva acestor argumente, în cauza de față s-ar putea reține că sunt îndeplinite condițiile pentru a se avea în vedere nivelul cel mai înalt al salarizării la nivelul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, respectiv Secretariatului General al Guvernului, întrucât Agenția Domeniilor Statului se subordonează acestora din punctul de vedere al ordonanțării creditelor.

35. Pe de altă parte, însă, prin Decizia nr. 13/2016, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că „*în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 21 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 7 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 222 din Codul civil, adoptat prin Legea nr. 287 din 17 iulie 2009, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Ministerul Afacerilor Interne, în calitatea sa de ordonator principal de credite, nu are calitate procesuală pasivă în litigiile dintre angajați și instituțiile/unitățile cu personalitate juridică aflate în subordinea sa, având ca obiect solicitarea unor drepturi de natură salarială*”.

Deși se referă la un alt minister, Înalta Curte de Casație și Justiție a expus în considerentele deciziei și o serie de principii, arătând, între altele, următoarele: „*46. O caracteristică a raportului juridic de muncă este aceea că poate exista numai între două persoane, spre deosebire de raportul obligațional civil, în cadrul căruia poate fi, uneori, o pluralitate de subiecte active sau pasive. 47. Pe cale de consecință, ținând seama și de caracterul exclusiv al competenței (una și aceeași atribuție trebuie să aparțină unei singure autorități publice), în problema de drept supusă analizei se poate concluziona că legitimarea procesuală pasivă revine doar autorității publice cu care funcționarul public se află în raporturi de serviciu, întrucât acesteia îi aparține prerogativa stabilirii și acordării drepturilor salariale.*”

36. Plecând de la constatarea că Agenția Domeniilor Statului nu face parte din structura Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, respectiv a Secretariatului General al Guvernului, instanța de trimitere a sesizat o neconciliere a celor două decizii ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, întrucât, în măsura în care se constată că Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, respectiv Secretariatul General al Guvernului nu pot avea calitate procesuală pasivă în cauză, în aplicarea Deciziei nr. 13/2016, astfel cum susțin apelanții, dar se consideră că sunt îndeplinite condițiile expuse în Decizia nr. 49/2018 în raport cu aceste două instituții, ar însemna ca Agenția Domeniilor Statului să poată fi obligată să stabilească drepturile salariale ale reclamantilor raportat la un nivel regăsit în cadrul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, respectiv Secretariatului General al Guvernului, care însă nu sunt părți în litigiu și din structura cărora nu a făcut efectiv parte.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

37. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanțele naționale au comunicat hotărâri judecătorești, din care a rezultat existența următoarelor orientări jurisprudențiale:

38. Într-o primă orientare s-a apreciat că pentru stabilirea nivelului maxim al salariului de bază convenit personalului încadrat într-o agenție națională aflată în subordinea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, respectiv Secretariatului General al Guvernului trebuie avut în vedere nivelul maxim al salariilor aflate în plată la acești ordonatori principali de credite, întrucât există subordonare din punctul de vedere al ordonanțării creditelor.

S-a argumentat că, prin aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2016, executivul a recunoscut, atât prin nota de fundamentare, cât și în preambulul actului normativ, existența disfuncționalităților salariale în sistemul public de salarizare, cum ar fi: niveluri diferite de salarizare pentru persoane exercitând aceeași funcție și aceleași atribuții, în cadrul aceleiași instituții ori în instituții de același fel din cadrul unui sector. Așadar, se recunoaște expres că aplicarea neunitară și incompletă a Legii-cadru nr. 284/2010 a generat numeroase dezechilibre și discrepanțe, fie în cadrul aceleiași instituții, fie în instituții de același fel.

Consecința directă a acestor disfuncționalități, precum cele arătate în nota de fundamentare a ordonanței de urgență, este recunoscută chiar de Guvernul României ca fiind aceea că autoritățile și instituțiile publice și locale sunt chemate în judecată într-un număr semnificativ de procese aflate pe rolul instanțelor judecătorești din întreaga țară, având ca obiect eliminarea discrepanțelor rezultate din neaplicarea în integralitate a prevederilor Legii-cadru nr. 284/2010, existând deja hotărâri judecătorești definitive în favoarea salariaților.

S-a susținut și că legitimarea procesuală pasivă revine autorității publice cu care funcționarul public se află în raporturi de serviciu, întrucât acesteia îi aparține prerogativa stabilirii și acordării drepturilor salariale. De aceea, în măsura în care se apreciază că Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, respectiv Secretariatul General al Guvernului nu ar putea avea calitate procesuală pasivă în aplicarea Deciziei nr. 13/2016, dar se consideră aplicabilă Decizia nr. 49/2018, ar însemna ca agenția aflată în subordinea ministerului să poată fi obligată să stabilească drepturile salariale ale reclamantilor raportat la nivelul regăsit în cadrul ordonatorului principal de credite, care însă nu figurează ca parte în litigiu. De asemenea, s-a arătat că trebuie analizată calitatea procesuală pasivă în funcție de datele particulare ale speței, de raportul juridic dedus judecății și de pretențiile exhibate prin cererea de chemare în judecată.

În acest sens s-au comunicat hotărâri judecătorești pronunțate de Tribunalul Brașov, Tribunalul Neamț, Tribunalul Giurgiu, Tribunalul Ialomița, Tribunalul Bihor, Tribunalul Satu Mare, Tribunalul Vaslui.

39. Într-o altă orientare s-a apreciat că personalul încadrat într-o agenție națională aflată în subordinea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, respectiv a Secretariatului General al Guvernului nu se poate compara, din punctul de vedere al stabilirii nivelului maxim al salariului de bază, decât cu personalul încadrat la nivelul aceleiași instituții subordonate.

S-a arătat, spre exemplu, că reclamantii, fiind angajații pârâtei Agenția Domeniilor Statului, nu pot pretinde același tratament remunerator de care se bucură salariații Secretariatului General al Guvernului, deoarece nu se poate vorbi despre desfășurarea activității în aceleași condiții pe care le are un alt salariat al Secretariatului General al Guvernului, având funcția de expert — personal contractual, întrucât această funcție generică de expert privește în concret desfășurarea unor activități diferite în funcție de locul de muncă concret și atribuțiile din fișa postului.

Prin unele hotărâri judecătorești s-a stabilit că funcțiile reclamantilor — angajați ai Agenției Domeniilor Statului — nu se regăsesc în statul de funcții al Secretariatului General al Guvernului, iar salarizarea personalului din cele două instituții este reglementată diferit. Prin urmare, nivelul maxim al salarizării la nivelul ordonatorului de credite Agenția Domeniilor Statului este cel care va fi avut în vedere.

În acest sens s-au depus hotărâri pronunțate de Tribunalul Bistrița-Năsăud, Tribunalul Sălaj, Tribunalul Mehedinți, Curtea de Apel Galați, Tribunalul Harghita, Tribunalul Mureș, Curtea de Apel Timișoara.

40. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale

41. Prin *Decizia nr. 13 din 13 iunie 2016*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 763 din 29 septembrie 2016, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și, în consecință, a stabilit, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 21 din *Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 7 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 222 din Codul civil, adoptat prin Legea nr. 287 din 17 iulie 2009, republicată, cu modificările și completările ulterioare, că Ministerul Afacerilor Interne, în calitatea sa de ordonator principal de credite, nu are calitate procesuală pasivă în litigiile dintre angajați și instituțiile/unitățile cu personalitate juridică aflate în subordinea sa, având ca obiect solicitarea unor drepturi de natură salarială.*

În considerentele acestei hotărâri, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că o caracteristică a raportului juridic de muncă este aceea că poate exista numai între două persoane, spre deosebire de raportul obligațional civil, în cadrul căruia poate fi, uneori, o pluralitate de subiecte active sau pasive.

Pe cale de consecință, ținând seama și de caracterul exclusiv al competenței (una și aceeași atribuție trebuie să aparțină unei singure autorități publice), în problema de drept supusă analizei se poate concluziona că legitimarea procesuală pasivă revine doar autorității publice cu care funcționarul public se află în raporturi de serviciu, întrucât acesteia îi aparține prerogativa stabilirii și acordării drepturilor salariale.

42. De asemenea, prin *Decizia nr. 49 din 18 iunie 2018*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 838 din 2 octombrie 2018, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit următoarele: „În interpretarea dispozițiilor art. 31 alin. (1), raportat la art. 31 alin. (13) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, în forma modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare pentru personalul încadrat în direcțiile generale de asistență socială și protecția copilului se raportează la nivelul aceluiași ordonator de credite căruia îi sunt subordonate financiar, și nu la nivel național.*”

Pentru a pronunța această soluție, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că opinia potrivit căreia un atare nivel maxim ar trebui stabilit în cadrul tuturor direcțiilor generale de asistență socială și protecția copilului din țară (altfel spus, un element de comparație a salarizării la nivel național) se bazează pe o greșită interpretare și aplicare a prevederilor art. 31 alin. (13) teza a doua din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015*.

Textul de lege menționat impune, în ce privește stabilirea unui nivel maxim de salarizare la nivelul mai multor instituții sau autorități publice, ca acele entități să se afle în subordinea unui ordonator de credite comun, să aibă același scop, să îndeplinească aceleași funcții și atribuții, să se situeze la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar. Toate aceste

condiții trebuie să fie îndeplinite cumulativ, așa cum rezultă în mod explicit din articolul analizat.

Norma incidentă stipulează, fără echivoc, că instituțiile publice trebuie să se subordoneze unui ordonator comun, aspect ce rezultă din sintagma „aceluiași ordonator de credite”.

În acest context, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut ca fiind corectă opinia acelor instanțe care au apreciat că noțiunea de instituție sau autoritate publică, aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, se referă la subordonarea administrativă și financiară, neavând relevanță, față de domeniul de reglementare ce constituie obiect al interpretării unitare, subordonarea funcțională față de autoritatea centrală. Prin urmare, nivelul maxim în plată pentru aceeași funcție se stabilește prin evaluarea instituțiilor și autorităților aflate la același nivel de subordonare financiară, neexistând vreo normă de trimitere la autoritatea centrală care asigură doar o subordonare funcțională și metodologică a activității specifice.

43. În urma verificărilor efectuate s-a constatat că instanța de contencios constituțional s-a pronunțat asupra constituționalității unor dispoziții ale *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015*.

Astfel, prin *Decizia nr. 794 din 15 decembrie 2016*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.029 din 21 decembrie 2016, Curtea Constituțională a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (14) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015* privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, excepție ridicată de Curtea de Apel București în Dosarul nr. 6.415/2/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, a admis excepția de neconstituționalitate ridicată de aceeași autoare în același dosar și a constatat că dispozițiile art. 31 alin. (12) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015* privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare sunt neconstituționale, a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceeași autoare în același dosar și a constatat că dispozițiile art. 31 alin. (11) și (13) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015* privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 31 alin. (12) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015* sunt neconstituționale, întrucât contravin principiului egalității în fața legii, consacrat prin art. 16 din Constituție, deoarece stabilesc că persoanele aflate în situații profesionale identice, dar care nu au obținut hotărâri judecătorești prin care să li se fi recunoscut majorări salariale, au indemnizații de încadrare diferite (mai mici) față de cei cărora li s-au recunoscut astfel de drepturi salariale prin hotărâri judecătorești, generând diferențe în stabilirea salariului de bază/indemnizației de încadrare.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

44. Prin raportul întocmit, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, judecătorii-raportori au constatat că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, în sensul că nu poate fi identificată o veritabilă chestiune de drept căreia să i se dea dezlegare prin intermediul mecanismului hotărârii prealabile, deoarece sesizarea vizează, de fapt, și în mod eronat, lipsa de compatibilitate a efectelor *Deciziei nr. 49/2018* cu cele ale *Deciziei nr. 13/2016*, creând premisele unei false probleme de drept.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

45. Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

Asupra admisibilității sesizării

46. Potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, „*Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.*”

47. Prin această reglementare au fost instituite o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care trebuie să fie întrunite în mod cumulativ, după cum urmează:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit să soluționeze cauza;
- ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;
- chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită să fie nouă;
- chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

48. Primele trei condiții formale prevăzute de legiuitor pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile sunt îndeplinite, întrucât litigiul în legătură cu care s-a formulat sesizarea este în curs de judecată la curtea de apel, instanța investită cu soluționarea apelului urmează să judece conflictul de muncă în ultimă instanță, conform art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă, prin pronunțarea unei decizii care, potrivit art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, este definitivă, cauza ce face obiectul judecății aflându-se în competența legală a unui complet de judecată al Curții de Apel Constanța, titulara sesizării.

49. În privința celorlalte condiții însă se rețin neregularități ale sesizării, de natură a contura neîndeplinirea acestora, raportat la chestiunea de drept a cărei lămurire se cere, așa cum se va arăta în cele ce urmează.

50. Sintagma „*chestiune de drept*” la care face referire textul de lege anterior redat trebuie pusă în corelație cu gradul de dificultate pe care îl ridică aceasta, nefiind suficient să fie identificată, în soluționarea unei cauze, o problemă litigioasă, chiar având caracter de noutate, dacă ea nu este susceptibilă, prin aspectele relevate, de a declanșa mecanismul privind preîntâmpinarea unei jurisprudențe neunitare.

51. Așa cum s-a arătat în doctrină, pentru a fi justificată intervenția instanței supreme în scopul preîntâmpinării unei jurisprudențe neunitare, este necesar ca respectiva chestiune de drept să releve aspecte dificile și controversate de interpretare, date de neclaritatea normei, de caracterul incomplet al acesteia, susceptibil de mai multe sensuri ori accepțiuni deopotrivă de justificate față de imprecizia redactării textului legal. Deopotrivă, chestiunea de drept disputată ar putea fi determinată de imposibilitatea compatibilizării unor principii

care ar fi incidente speței, de imposibilitatea determinării regulii aplicabile, chiar prin recurgerea la metodele de interpretare logică.

52. În acest sens, jurisprudența dezvoltată de instanța supremă în legătură cu această cerință a statuat că „în sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu procedura pronunțării unei hotărâri prealabile trebuie să fie identificată o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății” (spre exemplu, Decizia nr. 24 din 29 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 4 noiembrie 2015; Decizia nr. 6 din 30 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 24 februarie 2017; Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016; Decizia nr. 62 din 18 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 797 din 9 octombrie 2017; Decizia nr. 52 din 3 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 26 septembrie 2017; Decizia nr. 90 din 4 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 191 din 1 martie 2018).

53. Raportat la aceste exigențe, care circumstanțiază noțiunea de chestiune de drept căreia i se poate da dezlegare în cadrul mecanismului hotărârii prealabile, se constată că ele nu se regăsesc în cadrul sesizării de față.

54. Astfel, analizând cerința existenței unei probleme de drept de a cărei dezlegare să depindă soluționarea pe fond a apelului, se constată că în cauza supusă judecății aceasta este una artificial creată, în condițiile în care, deși instanța de trimitere evocă generic, în conținutul întrebării, dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015, sesizarea vizează, de fapt, problema compatibilității efectelor Deciziei nr. 49 din 18 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, cu cele ale Deciziei nr. 13/2016, pronunțată de instanța supremă într-un recurs în interesul legii, referitor la calitatea procesuală pasivă a Ministerului Afacerilor Interne.

55. Solicitarea instanței de trimitere de „a da o interpretare Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015”, pentru a stabili domeniul de aplicare a acesteia din perspectiva efectelor Deciziei nr. 13/2016, respectiv ale Deciziei nr. 49/2018, pronunțate de instanța supremă în cadrul a două mecanisme de unificare a jurisprudenței (recurs în interesul legii, respectiv hotărâre prealabilă), este una care creează premisele unei false probleme de drept.

56. Cele două decizii menționate nu ridică, prin efectele pe care le produc, nicio problemă de compatibilizare a aplicării lor (în măsura în care sunt găsite deopotrivă incidente ca dând dezlegare de principiu unor chestiuni de drept care se pun identic în speță), întrucât vizează aspecte diferite care se pot ridica în cadrul unui proces, ținând de fixarea limitelor procedurale ale acestuia, respectiv de fondul raportului juridic dedus judecății.

57. Este vorba, așadar, de ordinea în care se soluționează diferitele aspecte ale procesului, ceea ce presupune mai întâi identificarea, stabilirea cadrului procesual, prin rezolvarea excepțiilor procesuale, de procedură sau de fond, și apoi a chestiunilor de fond ale raportului juridic dedus judecății.

58. În măsura în care excepțiile de fond ar presupune, pentru rezolvarea lor, administrarea de probe specifice fondului, este posibilă, în mod evident, unirea acestora cu fondul, potrivit art. 248 alin. (4) din Codul de procedură civilă, însă, după administrarea probelor comune, instanța se va pronunța mai întâi asupra excepției.

59. În cauză se pretinde că prin aplicarea dezlegărilor din Decizia nr. 49/2018 s-ar concluziona că trebuie luat în considerare „cel mai înalt nivel al salarizării raportat la cel existent în cadrul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, respectiv Secretariatului General al Guvernului, întrucât Agenția Domeniilor Statului se subordonează acestora din punct de vedere al ordonanțării creditelor” și, pe de altă parte, că, dând eficiență dezlegărilor din Decizia nr. 13/2016 (care ar fi aplicabile, *mutatis mutandis*, chiar dacă au vizat calitatea de ordonator de credite a altui minister, cel al Afacerilor Interne), ar trebui să se conchidă că cei doi părți nu ar avea legitimare procesuală pasivă. Ca atare, ar însemna ca „Agenția Domeniilor Statului să poată fi obligată să stabilească drepturile salariale ale reclamanților raportat la un nivel regăsit în cadrul Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, respectiv al Secretariatului General al Guvernului, care însă nu sunt parte în litigiu și din structura cărora nu a făcut efectiv parte”.

60. O astfel de stabilire a coordonatelor juridice este eronată, întrucât faptul că legitimarea procesuală pasivă ar aparține doar autorității publice cu care funcționarul public se află în raporturi de serviciu nu are semnificația imposibilității stabilirii nivelului de salarizare prin luarea în considerare a celui practicat de ordonatorul principal de credite, care nu este parte în proces.

61. Ceea ce are de verificat instanța, prin raportare la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, în măsura în care îi stabilește incidența în cauză, este dacă sunt întrunite cerințele cumulativ prevăzute de art. 31 alin. (1³), respectiv ca „instituția sau autoritatea publică să se afle în subordinea aceluiși ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar”, pentru ca nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare să se stabilească la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor instituțiilor sau autorităților publice subordonate.

62. Or, acestea sunt elemente de fapt care trebuie analizate în concret la speță și care nu pot face obiectul unor dezlegări de principiu.

68. Pentru considerentele anterior expuse, nefiind îndeplinite toate condițiile de admisibilitate cerute de lege, sesizarea urmează a fi respinsă, ca inadmisibilă.

63. Faptul că ordonatorul principal de credite nu trebuie atras în proces într-un litigiu care vizează acordarea drepturilor salariale pentru a putea fi stabilit nivelul de salarizare raportat la cel existent în cadrul acestui ordonator de credite rezultă din chiar Decizia nr. 13/2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, invocată de titularul sesizării ca reprezentând un impediment în a proceda astfel pentru ipoteza în care ar găsi întemeiate pretențiile reclamanților.

64. Astfel, se reține în considerentele acestei decizii (paragrafele 50, 51) că interesul atragerii în proces a ordonatorului principal de credite nu este justificat, câtă vreme acesta, în aplicarea dispozițiilor art. 4 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, cu modificările și completările ulterioare, este obligat ca, în procedura de executare, să dispună toate măsurile ce se impun, în vederea asigurării în bugetele proprii și ale instituțiilor din subordine a creditelor bugetare necesare pentru efectuarea plății sumelor stabilite prin titlurile executorii.

65. De asemenea se constată că stabilirea prin hotărâre judecătorească a nivelului de salarizare în funcție de cel practicat în cadrul ordonatorului principal de credite, în absența acestuia din urmă din procedura judiciară, nu se poate constitui într-un impediment nici în desfășurarea judecății, nici în executarea ulterioară a hotărârii, când existența unui titlu executoriu ar activa în sarcina acestuia obligația de a asigura fondurile necesare pentru valorificarea creanței.

66. Pentru ipoteza în care nu s-ar asigura astfel de fonduri, legea (art. 222 din Codul civil) instituie răspunderea în sarcina persoanei juridice căreia îi revine o astfel de obligație, iar nu în sarcina celei care îi este subordonată financiar, în virtutea principiului independenței patrimoniale (paragraful 52 din Decizia nr. 13/2016).

67. Rezultă, așadar, că nu poate fi invocat niciun impediment care să decurgă din dezlegările de principiu ale celor două decizii menționate și că nu poate fi identificată o veritabilă chestiune de drept căreia să i se dea dezlegare prin intermediul mecanismului hotărârii prealabile.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța — Secția I civilă în Dosarul nr. 48.063/3/2017, pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă în aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, cu modificările și completările ulterioare, pentru stabilirea nivelului maxim al salariului de bază convenit personalului încadrat într-o agenție națională aflată în subordinea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, respectiv a Secretariatului General al Guvernului, trebuie avut în vedere nivelul maxim al salariilor aflate în plată la nivelul acestor ordonatori principali de credite, față de Decizia nr. 13 din 13 iunie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 763 din 29 septembrie 2016, și Decizia nr. 49 din 18 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 838 din 2 octombrie 2018.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 9 decembrie 2019.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Elena Adriana Stamatescu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

